

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3072/2549

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร นายวิเชียร ประบุญเรืองจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยเพียงแต่ปรับบทลงโทษจำเลยในความผิดฐานพาอาวุธปืนให้ถูกต้อง เป็นการแก้ไขเล็กน้อยและยังคงลงโทษจำคุกจำเลยในแต่ละกระทงความผิดไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ป.วิ.อ. มาตรา 221 กำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติข้อยกเว้นให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง คือ ผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณา หรือลงชื่อในคำพิพากษา หรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป แต่บทบัญญัติมาตรานี้ มิได้วางหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. มาตรา 248 วรรคท้าย มาใช้บังคับโดยอนุโลมตาม ป.วิ.อ. 15 ซึ่งตามคำร้องของจำเลยระบุชื่อผู้พิพากษาที่หนึ่งพิจารณาคดีและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยมีได้ระบุถึงผู้พิพากษาอื่นอีก การที่ผู้พิพากษาที่มีชื่อผู้พิพากษาที่จำเลยระบุในคำร้องกลับเป็นผู้มีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ก็ห้ามมิผลให้เข้าข้อยกเว้นตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 ที่จำเลยจะฎีกาปัญหาข้อเท็จจริงได้ไม่ เพราะไม่ต้องด้วยความประสงค์ของจำเลย คำสั่งของศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของจำเลยจึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายเลขทะเบียนของเจ้าพนักงาน และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และพาอาวุธปืนดังกล่าวติดตัวไปในหมู่บ้านและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยเปิดเผย ไม่มีเหตุสมควร และไม่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ทั้งจำเลยไม่ใช่เจ้าพนักงานและไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91, 371 และริบอาวุธปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 (ที่ถูกมาตรา 371) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืน จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก

ฐานมีอาวุธปืน 6 เดือน และฐานพาอาวุธปืน 3 เดือน รวมจำคุก 9 เดือน รัชของกลาง จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้คำพิพากษา ศาลชั้นต้นโดยเพียงแต่ปรับบทลงโทษจำเลยในความผิดฐานพาอาวุธปืนให้ถูกต้อง เป็นการแก้ไข เล็กน้อยและยังคงลงโทษจำคุกจำเลยในแต่ละกระทงความผิดไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาขอให้ ลงโทษสถานเบาโดยรอลงโทษจึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่ง กฎหมายดังกล่าว เว้นแต่ผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณา หรือลงชื่อในคำพิพากษา หรือทำความ เห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอัน ควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอัน ควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 221 ซึ่งขั้นตอนในการปฏิบัติเข้าช้อยกเว้นให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม บทบัญญัติมาตรานี้ มิได้มีบัญญัติวางหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาวิธี พิจารณาความอาญา จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคท้าย มาใช้บังคับโดยอนุโลม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 คือ จำเลยต้องยื่นคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นขอให้ผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณา หรือ ลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 4 อนุญาตให้จำเลย ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ ซึ่งตามคำร้องจำเลยระบุชื่อขอให้นางสาวศุภัททิยะ ศุภางคเสน และ นางสาวสิริลักษณ์ นาควิเชียร ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็น ผู้พิจารณาอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยมีได้ระบุถึงผู้พิพากษาอื่นอีก แต่นายทัดชัย บัวสอน ซึ่งมีใช้ผู้พิพากษาที่จำเลยระบุในคำร้องกลับเป็นผู้มีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ดังนั้น แม้นายทัดชัยจะพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงก็ หากมีผลให้เข้าช้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ที่จำเลยจะฎีกา ปัญหาข้อเท็จจริงได้ไม่เพราะไม่ต้องด้วยความประสงค์ของจำเลยที่ขอให้นางสาวศุภัททิยะและ นางสาวสิริลักษณ์เป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ รับฎีกาของจำเลยจึงไม่ชอบ" จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และเพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของจำเลย ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการจัดส่งคำร้องของจำเลย ไปให้ผู้พิพากษาที่จำเลยระบุในคำร้องพิจารณาและมีคำสั่งเกี่ยวกับฎีกาของจำเลย หากมี การอนุญาตหรือไม่อนุญาตประการใด ก็ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการต่อไป ในชั้นนี้ให้จำหน่ายคดี ออกจากสารบบความศาลฎีกา

องค์คณะ

ปราโมทย์ พิพัทธ์ปราโมทย์ · สมชาย จุลนิตี · นพวรรณ อินทร์มพรรย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3072/2549>